

1.

Moje ime je Konrad F. Prijatelji me zovu Kony. Rođen sam u Zagrebu prije dva desetljeća i kusur godina. Ni sam ne znam zašto, ali već od malih nogu zavolio sam ovaj grad u kojem sam proveo golem dio svoga života. Zagreb i ja povezani smo nekom nevidljivoj niti i čini se da jedan bez drugoga ne bismo mogli živjeti, ne bismo postojali.

Otac mi je također rodom iz Zagreba, a majka iz Rijeke. No za njih se baš ne bi moglo reći da su previše bili vezani za svoja rodna mjesta. Oboje su bili nemirne duše sklone lutanju i otkrivanju novih svjetova i kultura. Nakon završenog školovanja i studija stari je otišao u Njemačku, gdje je radio i živio punih deset godina. Zavolio je tu zemlju kao vlastitu i napola postao Nijemac. I mama je po završetku studija u Zagrebu dala petama vjetra. Ona je krenula put Engleske, gdje je dvije godine radila i usavršavala svoje poznavanje staroengleskog. Potom se vratila u Zagreb i skrasila se kao profesorica na Filozofskom fakultetu.

Otac je često navraćao u Zagreb tijekom tih divnih godina koje je provodio u inozemstvu. Prigodom jednog takvog posjeta rodnoj grudi sreo je moju mamu. Zajedno su otišli u kino i sudbina im je bila zapečaćena. Buknula je ljubav, a kada je otac trebao izabrati između Njemačke i moje mame, odlučio se za nju. Nakon mjesec dana su se uzeli, a već nako godinu dana, uz mnogo strke, dreke i pompe na svijet sam došao ja! Porod je bio jako težak, pričala

mi je mama. Skoro me izgubila. Nije onda niti čudo da me s toliko nježnosti i pažnje privijala na svoje grudi, baš kao da sam od najkrhkijeg porculana. I dok me stari u nevjerici i suznih očiju promatrao, ja sam drečao i mlatarao k'o da me svi vrazi progone.

“Kvrapcu,” nježno će stari, “ala je ovo nemirno stvorenje.”

“Nije li sladak?” zaljubljeno će mama.

“Ma vrag odnio slatkoću. Ako ovaj mali ovako nastavi, tko će mu stati nakraj! Taj je tvrdoglav k'o mazga!” nije se predavao stvari.

A mama se samo smješkala, zadovoljna i sretna, kao da joj je netko upravo darovao sva blaga ovoga svijeta.

Jadni stari, onda još nije bio svjestan koliko je samo bio u pravu.

Sjedio sam za stolom i gledao kroz prozor. Kiša je tiho padala i ostavljala mokre tragove na nedavno opranom staklu. Pisao sam roman i sada se malo odmarao. Upravo sam prešao dvjestotu stranicu i zadovoljno se osmehivao. Doduše, pisao sam s velikim proredom, ali ipak. Nije to mala stvar. Pogotovo ne za početnika. Telefon je zazvonio. Hoće li se mama javiti ili ja moram opet prekidati pisanje? Telefon je i dalje zvonio, a mame nigdje na vidiku. Prokletstvo! Nevoljko se dižem, grabim slušalicu i sikćem:

“Dobar dan!”

“Dobar dan”, ležerno odvrća glas s druge strane.

“Marcus, bok! Joj, stari, nisam te sto godina čuo! Kak si?”

“Bok, debeli”, odvrati Marcus.

Ono debeli je, naravno, bilo njegovo podbadaње. Jer sa svojih metar i sedamdeset i osam, te pedeset i osam kilograma bio sam sve prije nego debeli.

“Kaj delaš?”

“Znaš kaj se desilo?”

“A kaj se to desilo?” nezainteresirano će Marcus. Da ga ne poznajem već godinama i da nismo najbolji frendovi, njegova ravnodušnost spram fantastične vijesti koju mu moram priopćiti bila bi me već odavno isprovocirala. No ovako se samo nasmiješih i ponosno izjavih:

“Prešao sam dvjestotu stranicu!”

“Je li?”

“Da!”

“To onda moramo fakat proslaviti. S obzirom na to koliko to dugo pišeš i rastežeš, fakat sam pomislio da ćeš odustati. Debeli, ugodno si me iznenadio. Nisam očekivao da u tvojim kostima ima toliko energije!”

“Tornjaj se, Marcus!” odvratih pomalo razočarano.

“Čuj, debeli, nisam te nazvao da se s tobom prepucavao preko telefona. Htio sam te pitati delaš li nešto sutra navečer?”

“A što si mislio, da ću zjake prodavati? Imam ja pametnija posla. Pišem roman!”

“No dobro, što se odmah pjeniš. Mislio sam, ako ništa ne radiš, da bi se mogli zaletjeti na *Robina Hooda*”, pomirljivo će Marcus.

Isuse Kriste! *Robin Hood*! Već mjesecima ga čekam da dođe u Zagreb, i sada, kad je konačno počeo igrati, ja se tu natežem oko neke knjige! Naravno da ću ga ići gledati!

“Odlično!” uskliknuh, “kada idemo?”

“Kako, pa zar nećeš pisati roman?”

“Jebeš roman! Kad ga već toliko pišem, jedan dan ne bu niš promijenil, ne?”

“Ako ti tako kažeš. Film inače igra od deset, četiri i sedam. Mi ćemo na posljednju predstavu, ako se slažeš?”

“Naravno da se slažem!” Kako to uopće može i pitati?

“OK. Ja ću ujutro skočiti po karte, a kod tebe sam u šest i pol, OK?”

“OK”, odvratih.

“Odlično, vidimo se sutra.”

“Hej, Marcus, čekaj!”

“Što je sad?”

“A u koje kino idemo?”

“Baš si bedast! Pa u ‘Zagreb’, naravno.”

“Naravno”, nasmiješih se.

S treskom spustih slušalicu i sa *smileom* od uha do uha odšetah do kuhinje da vidim kaj stara dela. Više nisam bio bijesan na nju, ni na telefon koji me prekida u toliko važnom poslu. Sada idem na *Robina Hooda*.

Upadam u kuhinju, kad tamo imam što vidjeti. Mama je usred svog svakodnevnog obreda, pa nije ni čudo da nije čula telefon. Sva se ustrčala da Marcelu dade papicu i nešto mu usput tepa, dok se on s manirom ulizice mota oko njezinih nogu. S vremena na vrijeme joj se pošmajhla uz nogu, a rep mu uspravan poput antene u očekivanju fine papice. Samo mu vrh povremeno zaleprša kao barjak pod naletom vjetra.

Marcel je mačor kojega sam prije mjesec dana pokupio s ceste. Kad sam ga donio doma, onako umotana u neku prljavu krpku, mama je toliko iskolačila oči i počela gutati zrak da sam pomislio da ju je kap udarila. Od onda je prošlo dosta vremena i jadna mala maca postala je pravi ljepotan. I sada, kada ga gledam kako pleše oko mame, lijepog sivog krzna prošaranog tamnim prugama, a na truhu bijelog poput snijega, a njegove slatkozeleno okice pune ljubavi promatraju moju staru i upućuju joj nježni, zahvalni mau, nije mi još uvijek jasno kojom se to čarolijom pretvorio u malog princa.

“Mama, znaš kaj je novo?” uskliknuh veselo.

I mama i mick su se naglo okrenuli prema meni i trgnuli kao da su u najmnaju ruku duha ugledali.

“Zaboga, Kony”, preplašeno će mama, “znaš li ti kakvo je moje srce? Hoćeš li me se prije vremena riješiti.”

Nježno se nasmiješih i prijedoh preko mamine opaske. Znao sam da se više ne ljuti, moj bi je osmijeh uvijek razoružao.

“Sutra idem s Marcusom u kino. I znaš što idemo gledati? *Robina Hooda!*”

“To je krasno, sine. Konačno si ga dočekao.”

Da, dočekao sam ga, ali bogami se i načekao. No, ne kaže se uzalud strpljen-spašen.

“Čuj, mama”, nastavih ozbiljnijim tonom, “upravo pokušavam sročiti nekoliko rečenica za svoj slavni roman i trebao bih malo mira. Možeš se ti ubuduće javiti ako netko bude zvao?” krenuh polako iz kuhinje, “ah, da. Ako mene netko treba, nema me. Ni za koga? OK?”

“OK, sine”, mama će pružajući Marseljezi tanjur pun klope.

Nasmiješih se i uputih u svoj brlog. Moj brlog je bio velika i prozirna soba. Na sredini je bio golemi stol i šest stolaca boje oraha, a mjedeni luster s osam žaruljica u obliku svijeća visio je nad njim. Dvije stijene su bile zauzete velikim ormarom i vitrinom iz iste prekrasne garniture moje bake, te policom punom ploča. U kutu između prozora i balkonskih vrata bila je smještena moja linija. Zidovi su bili prepuni slika, a dvije palme, paprat i druge raznovrsne lončanice nisu mogle nikako izostati. Zelenje je u našoj kući bilo svetinja.

I baš kad sam misli usmjerio svom romanu, evo staroga doma.

“Bok, sine, što mi radiš?”

“Pokušavam sročiti dvije usrane rečenice, ali ni uz krajnji napor mi to ne uspijeva. A znaš zašto? Zato što me neprestano netko prekida!”

“I što se sada na mene tu dereš? Zar se više ne može doći nu u vlastitu kuću a da se netko ne istrese na tebe?” ljutito će otac. “Cijeli dan radiš ko konj, jedva se od umora dovučeš doma i što te dočeka? Deračina i nadržana atmosfera!”

“Čuj, stari, nisam ti ja izabrao taj posao. Prema tome, nemoj mi tu ništa predbacivati o napornu radu. Uostalom, ako misliš da je pisanje romana lagan posao, samo izvoli. Pokušaj! Baš me zanima dokle ćeš dogurati. A možda se čak i proslaviš, tko zna?”

“Samo ne seri, Kony. Ja sam ti samo rekao, ako ti netko drugi stane na žulj, ne istresaj se na mene, i to je sve. Uostalom, danas sam preumoran za bilo kakve rasprave.”

I to je bila istina. Umor se jasno ocrtavao na njegovu licu.

“Oprosti, stari, ali što mogu kad si baš ti naletio na minu. To ti je tak u životu. Uvijek nevini nastradaju.”

“Nda”, otac će, “idem vidjeti što ti mama radi.”

“OK. I molim vas za malo mira u ovoj kući!” viknuh za njim.

Nije prošla ni minuta kad iz kuhinje začuh neko gugutanje, a čas potom oglasi se i radio. Naravno, pa tri su sata. Vrijeme je za vijesti. Sada sam totalno pošizio. Dok sam se polako odjevao, čuo sam da se situacija u Hrvatskoj iz minute u minutu pogoršava. Sve je više mrtvih, ranjene jedva uspijevaju prebrojati. Najteže je u Slavoniji i Baranji. Navodno su u neko selo, za koje nikada prije nisam čuo i istog trena bio zaboravio ime, upali četnici i napravili pokolj nad stanovništvom. To je bilo posljednje što sam čuo prije nego što sam zgrabio sako i izjurio van.

Ne mogu više. Znao sam da je za danas gotovo s pisanjem. Ove vijesti koje sam htio-ne htio čuo, skoro su me dotukle. Dobri Bože, pa dokle će sve ovo trajati? Zar više nikada ovdje neće biti mira? Ali ne, ne smijem misliti na to ili ću zbilja poludjeti. Moram se sabrati. Svježi zrak će mi dobro doći.

Kiša je prije pola sata prestala padati i sada se stidljivo pojavilo sunce. Svojim toplim zrakama milovalo je mokre ulice i taj prizor mi se učinio tako prisnim, intimnim. Sunce i kiša, dva stara ljubavnika, upravo su plesali svoj ljubavni valcer. A ja, malo oraspoložen pred tom ljepotom i s mislima na *Robina Hooda*, uputio sam se niz Ilicu. Kretao sam se prema suncu.